

Cílem předložené práce je zkoumat vztazné věty adjektivní (dále jen vztazné věty) z hlediska možnosti jejich zarazení do jednoho z rozdílných typů - tj. do typu restriktivního a do typu nerestriktivního.

Tyto dva typy jsou v lingvistické literatuře chápány jako téměř kontradiktorní: jsou tedy pevně a ostře vymezeny. Ve vymezení vztazných vět do dvou typů má nejdůležitější roli sémantický vztah mezi antecedentem a vztaznou větou: vztazná věta je restriktivní, je-li nutná pro jednoznačné vymezení svého antecedenta, nebo nerestriktivní, pokud přidává další sémantický rys antecedentu, jehož identita je již známa. V kategorii vztazných vět nerestriktivních někteří lingvisté (Jespersen) vymezují další třídu vět: věty kontinuativní, tedy věty, jejichž slovesný čas je posteriorní času v hlavní větě. Další hledisko je hledisko fonologické, kdy vztazné věty restriktivní tvoří společnou intonační jednotku s antecedentem; vztazné věty nerestriktivní jsou realizovány samostatnou intonační jednotkou. Toto vymezení je analogické sémantickému hledisku: restriktivní věty tvoří spolu se svým antecedentem samostatnou informační jednotku a věty nerestriktivní představují samostatné informační jednotky, sdělující informace sice důležité, ale ne zásadní pro jednoznačné určení reference svého antecedenta.

(...)